

Het Was

Het Is

Het zal Zijn

Reeds eerder verschenen bij Mijnbestseller

21-12-2012 Exit Mensdom !?

LAIKA

JASTRO-BRIDGE

Het geheim van Aoife-Brigid

Speurneus Deirdre

Twaalf maanden van Verdoemenis

SPINSELS

auteursrecht (copyright)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke of per e-mail verleende toestemming van de auteur te weten

J.A.Strous. j.a.stro@casema.nl

JASTRO35

Het Was Het Is Het zal Zijn

Korte inhoud van de hoofdstukken

Hoofdstuk 5 : speelt zich af in een ver verleden ongeveer 5000 jaar voor onze Christelijke jaartelling en verhaalt het leven van een opgroeiende jonge verschoppeling die haar weg moet zien te vinden in een woest landschap. Zij moet zichzelf maar zien te redden in een barre wereld maar wordt daarin bijgestaan door een gevederd vriendje die haar altijd wel weer weet op te monteren. Opgevoed worden door mensen die geen echte mensen zijn is niet voor een ieder weggelegd, maar je kunt het slechter treffen. Zij slaat zich goed door haar ontberingen heen, kent vreugde en verdriet en verlaat ons op onvoorziene wijze.

Hoofdstuk 4 : is al een stuk dichterbij, maar nog altijd ver van ons vandaan. Je kan de pech hebben om deel uit te maken van een slavenkaravaan en de onvrijwillige reis van de Soedanese jonge hoofdpersoon Mqwongo naar Egypte geeft ons een kijkje in hoe het eens was en legt een onvermoede link met de jonge vrouw uit hoofdstuk 5. Geloof het of niet maar zij hebben meer gemeen dan wat velen onder ons ontkennen terwijl anderen juist hopen dat het zo altijd zal gaan.

Hoofdstuk 3 : plusminus 700 jaar vóór onze jaartelling speelde zich een verhaal af dat ik U niet wil onthouden. Beide hoofdpersonen, de Etruskische Perugia en haar Feniciesche liefdespartner Berytus zijn vernoemd naar een stad, maar dat is puur toeval. Een zeemansjong van het andere geslacht kan zó zuiver zingen dat je oren er van tuiten. De vreemde halsketting uit hoofdstuk 5 duikt weer op. De liefde laait op en een purperkleurige mantel zorgt voor een bijna echtverbintenis. Helaas, de verliefdheid van een varensgezel zorgt voor een onverhoopt drama en eindgoed al goed is niet altijd zeker.

Hoofdstuk 2 : Dichter bij en na de geboorte van Christus, dus meer in het heden, volgen we in deel 4 de lotgevallen van twee koningskinderen die min of meer gehandicapt door het leven gaan, maar daar kennelijk geen moeite mee hebben. Soms broer en zus, soms zus en broer, het is maar net hoe je je voelt. Marie-Antoinette en Antoin-Marie behoren beiden feitelijk in een ander lichaam thuis. Waarvan kent Marie-Antoinette de gemzenbok en waarom komt in dit verhaal de purperkleurige mantel weer voor ? Een prins vertrekt op vrijersvoeten naar Belgica en ene Eugene blijkt de dubbelfluit in zijn bezit te hebben. Van tweeling naar drieling en weer terug naar tweeling is slechts een kleine stap.

Hoofdstuk 1 : Dit deel laat ons zien waartoe het verleiden van jonge meisjes kan leiden en zou wel eens een waarschuwing kunnen zijn voor hen die een speciaal beroep uitoefenen. Wraak kan heel zoet zijn maar ook verkeerd aflopen. Eerst zijn er acht, dan worden het er langzamerhand zes en nog later zijn er nog maar twee. Het lijkt wel wat op het verhaal van de tien kleine negertjes maar dat is toch echt niet het geval, of toch !! Wie goed doet, goed ontmoet en wie slecht doet staat heel wat te wachten. De hereniging van twee zussen loopt niet zo goed af als je zou hopen en verwachten maar dat is nu eenmaal het spel dat gespeeld wordt.

Hoofdstuk 0 : Rond 2040, zo'n honderd jaar na het begin van de 2^e wereldoorlog ziet het toekomstbeeld van de mensheid er niet al te rooskleurig uit want er staan ons grote veranderingen te wachten en als je de toekomst in dit deel leest dan is het rimpelen van het voorhoofd geen overbodige luxe. We gaan ongewisse tijden tegemoet en moeten er maar het beste van hopen. Zijn wij er over honderd jaar nog of zijn wij dan al lang weggevaagd ? Alles zal afhangen van het feit of de mensheid tot inkeer komt en daardoor aan het noodlot kan ontkomen. Het is maar te hopen dat voorspellingen niet altijd uitkomen

PROLOOG

Een nietig bolvormig voorwerp beweegt zich traag door het heelal. Wanneer en hoe dit heelal is ontstaan, is voor de bewoners van deze microscopisch kleine bol altijd al een groot vraagstuk gebleken en hele generaties waren en zijn het nog steeds oneens met elkaar over wat er eens, miljoenen jaren geleden, heeft plaatsgevonden.

Was er een schepper ? Was er een oerknal ?, en zo ja wie was dan die schepper of waardoor was die oerknal dan ontstaan ! Het bolletje zelf dat door het universum beweegt trekt zich van al deze gedachten niets aan. Het is er nu eenmaal en laten haar menselijke bewoners maar uitzoeken hoe of wat, voor haar, de aardbol, is het belangrijkste dat zij bestaat en wordt omringd door vele soortgenoten waaraan de mensen de meest vreemdsoortige namen hebben gegeven.

De mensen die haar bevolken noemen haar soortgenoten zonnen, sterren, planeten en soms ook meteorieten en er zijn ook nog wel andere namen te bedenken.

De aarde zou zich graag als onzijdig willen presenteren, maar de aardbewoners dichten haar in hun talen soms een echte mannelijke vorm en soms een vrouwelijke vorm toe.

Ikzelf als schrijver weet het zo langzamerhand ook niet meer en kies, omdat je nu eenmaal keuzes moet maken, voor de vrouwelijke vorm, want laten we wel wezen bolrond komt nu eenmaal meer voor bij de vrouwmensen dan bij de manmensen op onze planeet.

Terwijl het bolvormige voorwerp zich voortbeweegt denkt het terug aan de voorbije ijstijd toen veel van haar bewoners het leven lieten en vele diersoorten voor altijd van haar oppervlak verdwenen. Die ijstijd ligt dan wel al dertienduizend jaren achter, achter haar, maar zou zomaar terug kunnen komen. Ze moet rillen bij de gedachte alleen al, voelt zich oud en zucht, dan vervolgt ze traag haar vlucht.

De eerste drie hoofdstukken 5/3 spelen zich af in het verleden, dit wil zeggen ruim vóór onze Christelijke jaartelling, zij zijn natuurlijk naar waarheid opgetekend, daar is geen twijfel over mogelijk.

We dwalen van een ons onbekend land naar het continent Afrika en vervolgens kijken we naar wat er gebeurde tussen Oost en West.

Hoofdstuk 5.

Dit verhaal speelde zich af zo'n 5.000 jaar vóór onze jaartelling of misschien wel veel verder daarvoor en kent als hoofdpersoon een niet al te jong meisje.

Omdat ik niet kon achterhalen hoe dit meisje heette heb ik haar eerst Niemand genoemd, maar uiteindelijk heb ik besloten haar naamloos te laten. Maak ook kennis met SahAra, die haar verlokkende fluittonen imiteert.

Ze speurde met haar ogen de bergwand af in de hoop enig leven te ontdekken, want het was al lang geleden dat zij iets had gegeten en dat niet alleen, nee ze had het ook koud ondanks dat ze in een warm land woonde.

Haar maag liet via allerlei vreemde knorrende geluiden weten dat hij snel gevuld moest worden anders kon het wel eens zo zijn dat zij haar laatste dag op aarde had doorgebracht.

De bergwand tegenover haar zag er troosteloos en verlaten uit, hij was alleen maar spaarzaam begroeid met enkele kale bomen en struiken met verdorde bladeren.

Ze beschouwde de witte eeuwige sneeuwmassa op de top van de berg en kon een rilling nauwelijks onderdrukken, het was koud en haar kleding, als je dat al zo kon noemen, bood amper weerstand tegen de gure wind die meedogenloos over de vlakte joeg.

Ze hoopte dat het seizoen van het licht en warmte weer spoedig zou aanbreken zodat er weer voldoende voedsel was te verkrijgen.

Niet dat zij er op dat ogenblik veel aan had, maar als je niets hebt om naar uit te zien is het leven echt geen lolletje.

Ze keek nog verder naar boven en op de top van de berg ontwaarde ze behalve de eeuwige sneeuw een stel klimgeiten onder toezicht van een zo te zien forse bok.

Ze had al eens een paar keer eerder geprobeerd om naar die top te klimmen, maar stootte zoals altijd op de overhangende rots die haar de weg naar boven versperde.

Ze zucht, van zo'n geit of zelfs de bok zou ze dagenlang te eten hebben, maar helaas voor haar waren ze vooralsnog onbereikbaar.

Hoe die beesten bovenop de berg gekomen waren was haar een raadsel en het drong niet tot haar door dat die dieren gewoon de andere, voor haar onzichtbare, kant van de berg beklommen.

Feitelijk wist ze niet eens dat de berg ook nog een andere kant had want die andere kant lag voor haar veels te ver weg. Ze zou dagen, zo niet weken, moeten lopen om aan de andere kant van de berg te geraken.

De bok was waakzaam, hij wist dat zijn drachtige vrouwtjes over slechts enkele weken hun vrachtje uit hun buik zouden werpen en hij de pas geboren lammeren zou horen mekkeren en jammeren.

Dan zou er ook voor hem een drukke tijd aanbreken met het beschermen van zijn kroost en wijfjes, gelukkig was er langzamerhand al wat nieuw groen op de berghelling te vinden en het zou niet zo lang meer duren of er was weer voldoende voedsel voor alle bergbewoners.

De klimgeiten waren redelijk beschermd door de smalle richels waarop zij zich voortbewogen als er gevaar dreigde in de vorm van een hongerige wolf of ander roofdier dat zich op de smalle richels niet zo goed staande kon houden.

Het geblaas van zijn ooiën was een weldadig geluid voor zijn gespitse oren en hij was extra alert.

Het meisje was vele zonnewenden geleden in haar huidige leefgebied achtergelaten omdat zij naar men helaas voor haar aannam ongeneselijk ziek was en dus toch niet lang meer te leven had.

De anderen van haar stam en ook haar ouders waren gewend om zieke en andere hopeloze gevallen achter te laten, want alleen gezonde en niet al te oude stamleden konden hun bijdrage in het noodzakelijke levensonderhoud leveren.

Genadeloos, hardvochtig ?, het zal allemaal wel, maar zo ging het er wel aan toe.

In ieder geval had zij haar ziekte op wonderbaarlijke wijze overwonnen en was ze nu een mooie en zelfs krachtige jonge vrouw die heel goed voor zichzelf kon zorgen en als solitair mensenkind in haar gebied leefde.

Tot haar grote geluk woonde ze aan de voor haar goede kant van de berg, want hier had ze nauwelijks last van de gure winden die tegen de andere kant van de berg aansloegen. In de luwte van de berg kon ze ook toe met minder kleding en dus droeg ze niet veel meer dan enkele dierenvellen, vooral van vossen en een enkele wolf, losjes over haar schouders gedrapeerd.

De stok in haar hand had ze langdurig geslepen op het onderste gedeelte van de rotswand, net zolang totdat er een scherpe punt aan de stok zat en de stok kon dienen als een geducht wapen.

De grot waarin zij leefde bevond zich op ruim drie meter boven de grond en bood haar daardoor ruim voldoende bescherming tegen het ongewenst bezoek van roofdieren.

In haar grot lagen verscheidene soorten dierenvellen, zowel grote als kleinere waarop zij heerlijk kon uitrusten en natuurlijk ook kon slapen en dromen.

Soms zou ze wel willen dat ze evenals diverse diersoorten in haar leefgebied een winterslaap kon houden, maar bij haar was het zo geregeld dat ze na een slaap van enkele uren al weer klaarwakker was en uit haar vachten kroop.

Een enkele keer bleef ze extra lang in haar grot , vooral als het regenwater weer eens met bakken uit de hemel boven haar naar beneden kwam storten.

Als het zo hard regende was er weinig kans op dat zij een of ander dier aan haar speer kon rijgen, want die lagen diep verscholen in hun holen te wachten tot de stortvloed van water zou afnemen.

Het is misschien eigenaardig maar ze had er geen flauw idee van hoe haar naam was toen ze nog tot haar stam behoorde en haar praten was beperkt tot het uitstoten van enkele vreemde ondefinieerbare klanken.

Niet dat zij behoefte had om te praten, want meestal bootste ze de klanken van de dieren om zich heen na en voerde ze op haar manier zelfs gehele gesprekken met hen, iets dat haar overigens behoorlijk afging.

De meeste moeite had ze nog met de taal, of zeg maar het diepe gegrom, van de beren omdat haar keelgeluid niet diep genoeg was.

De dieren keken haar aan alsof ze precies wisten waar haar verhalen over gingen, of leek dat maar zo !

Soms, maar gelukkig niet al te vaak, moest zij om in leven te blijven wel enkele van de dieren om haar heen aan haar speer rijgen, maar andere keren had ze voldoende noten en zoete wortelen tot haar beschikking en behoefde ze het rauwe vlees van de buitgemaakte dieren niet te eten.

In haar grot was het koel, ja soms zelfs koud genoeg om het vlees een paar dagen te bewaren en vaak raakte ze haar voorraad vlees expres een poos niet aan omdat het dan een stuk malser was geworden.

De zilverkleurige ring boven haar rechterenkel knelde behoorlijk en was zelfs gedeeltelijk in haar vlees verzonken. Vroeger werd zo'n ring bij alle jonge meisjes van de stam aangebracht om hen het weglopen te bemoeilijken.

Heel langzaam drong de ring steeds verder in het tere vlees van haar been en mocht zij evenals vele van haar jonge stamgenootjes niet laten blijken welk een pijn de ring veroorzaakte.

Natuurlijk probeerde ze de ring te verwijderen, maar het was onbegonnen werk, dus staakte ze uiteindelijk haar pogingen om zich van de ring te ontdoen. De kwelgeest bleef zitten waar hij zat en ze was er nu zo aan gewend geraakt dat zij het ding nauwelijks nog voelde.

Sinds haar verwijdering uit de stam vele, vele manen geleden, zijn haar ledematen iets in omvang toegenomen en zij heeft de ring met geen mogelijkheid kunnen verwijderen.

Niet dat zij het niet had geprobeerd, maar het was haar niet gelukt zonder zich ernstig te verwonden en uiteindelijk had ze het zo maar gelaten.

In de loop van haar eenzaam bestaan, wat betreft het contact met mensachtigen dan, had zij zonder dat ze het bemerkte haar reukvermogen buitengewoon sterk ontwikkeld en het zelfde kon worden gezegd van haar gehoor.

Ze kon moeiteloos geluiden en geuren die ver van haar af hun oorsprong hadden ontvangen en was zodoende in staat om alert te reageren op de gebeurtenissen in haar leefgebied die voor haar van belang waren.

Haar diep gebruide huid hield zij soepel door deze in te smeren met het vet van de dieren die zij ving en als haar huid na verloop van tijd vreemd begon te geuren dan waste zij zichzelf van top tot teen in het koele water van de rivier om zich daarna weer met nieuw vet in te smeren.

Dit laatste was van groot belang, want de carnivoren in haar omgeving roken eerder en beter de geur van rottend vet dan van het pas aangebracht nieuwe vet en konden zo moeiteloos ruiken waar zij zich bevond en daar had ze geen enkele behoefte aan, behalve dan als zij zelf iets wilde vangen.

Haar donkerzwarte haardos bewerkte ze met een scherpe platte steen waarbij zij vooral de slierten die voor haar ogen hingen zorgvuldig afsneed.

Als zij zich bij de rivier ophield had ze haar speer altijd bij zich en werd er menig onvoorzichtige vis aangespiest.

De speer deed overigens ook zeer goed dienst om laaghangende vruchten of noten uit de bomen te slaan, iets waarin zij in de loop der tijd zeer bedreven was geworden. Het gelukte haar zelfs om iedere vrucht die zij zag bengelen en als welkom toetje zag, apart naar beneden te slaan zonder de andere vruchten te raken.

Als het al gebeurde (en dat was zelden het geval) dat de vruchten voor haar té hoog hingen, klom ze behendig tegen de stam van de boom op, greep zich vast aan de onderste takken en trok zich zonder enige inspanning omhoog.

Soms bleef ze enige tijd in zo'n boom zitten en kon ze genieten van het uitzicht en waande zich een boskat in afwachting van een passerend prooi en gereed om in actie te komen als zij daar al zin in had.

Ze had al lang geleden geleerd om dieren uitsluitend te doden die moesten dienen als voedsel en het nutteloos doden van welke dieren dan ook kwam geen moment in haar op.

Hoe het kon wist ze zelf niet, maar ze kon zowaar op haar vingers fluiten en niet zomaar, nee héél hard en zeer zuiver. Het waren geen vaste melodieën maar haar mond en de vingers produceerden de meest bizarre geluiden die haar brein haar toefluisterde zonder dat zij hier moeite voor moest doen. Als zij zich een enkele keer in het nauw voelde gebracht door een of ander groot roofdier, dan produceerde ze als laatste redmiddel een hoog schrill geluid met haar vingers, daarmee het dier heel even in verwarring brengend en haar voldoende tijd gevend om haar maatregelen te treffen, hetzij door het hazenpad te kiezen, hetzij door zelf een verrassingsaanval te plaatsen.

Op zekere dag ontdekte ze ze bomen met heel lange dunne slierterige takken die wel tot op de grond kwamen.

Ze wong een scherpe steen in de top van haar speer en bond het geheel vast met het stuk van een liaan (alhoewel ze natuurlijk niet wist hoe die lange takken genoemd werden). Haar speer was nu helemaal een geducht wapen geworden en van het overblijvende deel van de lange tak vlocht ze een slinger. Ze oefende en oefende met de slinger totdat ze een hoge mate van precisie met haar nieuwe wapen had bereikt. Ongelooflijk maar waar, ze slingerde een steen naar een laag en traag overvliegende vogel, het was raak en het beest viel niet ver van haar vandaan levenloos op de grond.

Het was een vogel van groot formaat en het dier had een kromme puntige snavel en ook een paar sterke poten met grote vlijmscherpe nagels eraan.

De vogel was een welkome afwisseling op haar menu en sedertdien speurden haar ogen ook het hemelgewelf boven zich af in de hoop nog zo'n gevleugeld dier naar beneden te kunnen schieten.

Dit viel natuurlijk niet echt mee omdat de meeste vogels een te hoge snelheid hadden, maar vogels die op de grond liepen of zich op en tussen de boomtakken ophielden waren geen moment veilig voor haar slingerkunsten.

Al gauw verzamelde ze de veren van de door haar buitgemaakte vogels, stak deze in haar haren en voerde op haar manier een krijgsdans uit, daarbij eerst schrill op haar vingers fluitend, dat daarna overging in zachte melodieën. Vreemde genoeg kwamen er steeds meer kleinere dieren zoals hazen, vossen en vogels naar haar gezang en gefluit luisteren en sommigen van hen kon ze zelfs bijna aanraken. Ze was op een dag bezig met haar optreden en tot haar verrassing kwam er een bontgekleurde vogel op haar schouder zitten, die de fluittonen die zij uitstiet perfect nabootste. Deze vogel kwam iedere keer weer terug en dan herhaalde zich het zelfde ritueel.

Tot haar verwondering ging de vogel, op haar schouder gezeten, met haar mee naar de grot en mee naar binnen. Voortaan als ze buiten de grot waren en zij naar boven naar de ingang klauterde zat de vogel al met schuine kop te wachten totdat zij ook echt boven was en naar binnen ging. Hij kuierde op zijn gemak achter haar aan naar binnen en deed net alsof de grot van hem was en zo kreeg zij er een nieuwe kameraad bij.

De vogel riep steeds maar weer sah, ara, sah, ara, zodat ze besloot hem SahAra te noemen en zo kreeg er toch nog iemand in dit verhaal een naam !

Het was alsof SahAra het goed met haar voor had, want echt waar langzamerhand brak voor haar de jonge warme tijd aan en de gloed van de geeloranje bol in de lucht werd iedere dag een stukje aangenamer.

Een genot waar ze geen genoeg van kon krijgen en vaak ging zij nu buiten haar grot zitten om zich te koesteren aan de warme zonnestrallen.

Wie er precies zorgde voor het langer worden van de dagen wist ze niet, maar iedere dag kwam er een beetje licht bij en ging de temperatuur iets meer omhoog.

De natuur om haar heen leefde helemaal op en werd steeds rumoeriger want vooral de vogels waren druk met van alles bezig en zij vlogen af en aan met takjes in hun bek, terwijl anderen luid deden van hun aanwezigheid.

Haar SahAra bracht pitten en zaden voor haar mee en keek aandachtig toe als zij ze opat. Een enkele keer at hij wat mee. Niet alles is natuurlijk altijd rozengeur en maneschijn, want op een ongeluksdag sprong ze nogal nonchalant vanaf de rand van haar grot naar beneden, verstuurde bijna haar enkel, niet van haar been met de zilverkleurige ring, en had een grote doorn in de achterkant van haar hiel.

Toen ze de doorn eruit probeerde te trekken brak deze halverwege af en kon ze het achterblijvende deel niet te pakken krijgen.

Ze bromde wat binnensmonds wat nu niet bepaald netjes overkwam, maar het ding bleef zitten waar het zat.

Een paar dagen later kreeg ze veel last van een ontsteking in haar hiel, maar er dook onverwachte hulp op in de gedaante van haar gevederde huisvriend, die er zowaar in slaagde het restant van de doorn uit haar hiel te trekken.

Gelukkig, ze had nog wel enige tijd last van pijn, alsof de doorn nog steeds in haar hiel zat, maar dat was alleen maar fantoompijn.

Haar vogel kwam steeds minder bij haar in de grot en had dus kennelijk een vrouwtje gevonden om saam een nestje te bouwen.

Het aantal dagen dat hij schitterde door afwezigheid werd steeds groter en groter en op een gegeven moment kwam hij helemaal niet meer opdagen.

Ze was hier zeer verdrietig over want ze was inmiddels echt gehecht geraakt aan haar imitatiemaatje en ze keek iedere dag weer verlangend naar hem uit.

Er was er eens een dag dat ze ontdekte dat de boommensen met stokjes in de grond zaten te peuren, waarna er van die wriemelende beestjes langs de stokjes omhoog klommen en door de boommensen werden opgepeuzeld.

Ze had zich verdekt opgesteld in een dikke boom die al aardig in blad stak en haar nagenoeg geheel onttrok aan de blik van nieuwsgierige ogen.

Ze besloot het zelf ook te gaan proberen, raapte een geschikte stok van de grond en ging naar de plek waar die wriemelende zich ophielden.

De boommensen maakten veel kabaal toen zij zagen waar zij mee bezig ging, maar ze liet zich niet weggagen en at, eerst een beetje huiverig en daarna met veel smaak, een paar stokken van haar pas verworven gereedschap leeg met die wriemelende en stekende beestjes.

Ze was zo ingespannen bezig dat ze bijna te laat een forse gevlekte kat opmerkte die langzaam was naderbij geslopen en haar tot op slechts een tiental passen was genaderd. Ze greep direct haar speer en floot heel hoog op haar vingers, waarop de grote kat overeind kwam en er schielijk vandoor ging.

Na dit voorval ging ze naar de rivier in de hoop een of meer vissen te kunnen verschalken en zag tot haar verbazing een grote massa donkere vissenlijven in een ondiep gedeelte van het water spartelen.

Feitelijk had ze dit wel vaker gezien als het seizoen van de jonge warme tijd was aangebroken, maar ze had niet verwacht dat het al weer zo ver was.

Het ritueel van het paargedrag was voor haar niet nieuw en ze wist dat er vele vissen zouden zijn die dood achterbleven nadat zij hun natuurlijke daad hadden volbracht.

Ze behoefte haar speer niet eens te gebruiken, maar pakte twee vissen bij hun staarten vast. De beide vissen waren ongeveer even lang als haar onderarmen en ze ging welgemoed op weg naar haar grot.

De dieren waren behoorlijk zwaar en verzetten zich in het begin hevig tijdens hun transport, maar geraakten zoals verwacht oververmoeid en staakten na verloop van tijd hun vruchteloos verzet.

Toen ze aankwam bij haar grot werd ze tot haar verrassing verwelkomt door haar gevederde vriend die meteen op haar schouder neerstreek, begon te fluiten en daarna de oren van haar hoofd kletste.

Ze was opgetogen dat hij er weer was en streek hem liefkozend over zijn veren met als beloning dat SahAra haar kopjes gaf en luidfluitend zijn genoeg liet blijken.

Ze zuchtte gelukzalig en klom naar boven met de twee vissen in haar ene en de speer in haar andere hand, onhandig ?, nou nee hoor, ze was behendig genoeg om de klus te klaren en zonder ongelukken belandde ze in haar onderkomen, evenals haar vriendje die onbekommerd in de grot ronddoolde.

In de loop van de middag als de grote geeloranje bol boven haar zijn hete stralen naar beneden zond, zocht ze beschutting onder de koele bladeren van de bomen en deed wel eens een hazenslaapje in het besef dat ook de grote katachtigen, en natuurlijk ook de andere dieren zich onttrokken aan de brandende zonnestrallen.

Wat die grote katachtigen betreft had zijzelf ook de soepele gang van deze dieren, alhoewel zij het in snelheid en kracht wel tegen hen moest afleggen.

De wind werd warmer en warmer en de oranjegele bol, of was het toch geeloranje ?, stond steeds hoger afgetekend tegen de intens blauwe lucht. Ze wist wel dat ook dit een terugkerend verschijnsel was, want ze had dit al vele malen in haar leven meegemaakt.

Hoe oud ze precies was daar had ze geen idee van want ze had in de rots dichtbij haar grot wel bijna iedere keer zo goed als mogelijk een niet zo goed gelukte kras aangebracht, maar was het ook enkele malen vergeten.

Het kon zijn dat ze de vier seizoenen al dertien maal had meegemaakt, maar het konden er ook wel drie of vier meer zijn, niet echt iets om je zorgen over te maken dus.

De eerst aangebrachte krassen waren nauwelijks nog te zien en sommigen waren nagenoeg geheel verdwenen.

De carnivoren die haar gebied bevolkten waren druk bezig met prooi te verschalken en het was maar goed zover als mogelijk uit hun buurt te blijven, want om zelf te dienen als hapklaar brokje daar had ze geen zin in.

Met haar hand boven haar ogen zag ze een roedel wolven achter een prooidier aanrennen dat helaas volledig werd ingesloten en met geen mogelijkheid kon ontsnappen aan hun blinkende tanden.

Niet dat ze het echt erg vond, want als zij honger had aarzelde ze óók geen moment om een dier te doden. Doden of gedood worden was voor haar een volledig geaccepteerd verschijnsel dat behoorde bij het leven dat zij leidde.

Ze dacht terug aan de hete periode van acht periodes terug toen er groot vuur in haar leefgebied was ontstaan met als resultaat vele dode, half verbrande, dieren.

Het vlees van de slachtoffers was vele malen lekkerder dan het rauwe vlees dat ze gewoonlijk at en ze hoopte maar dat er weer een vuur zou ontstaan , zodat zij nogmaals dat lekkere vlees kon bemachtigen.

Hoe het vuur indertijd was ontstaan dat wist ze niet, maar alsof haar gedachten door iemand werden gelezen zag ze op de grond , niet ver van haar vandaan, een soort doorschijnende steen liggen die zorgde voor een klein rookwolkje.

Ze probeerde het rookwolkje weg te blazen en dat gelukte wel, maar tot haar verbazing veranderde het rookwolkje in vuur.

De dunne droge twijgjes waarop de doorzichtige steen lag begonnen door haar blazen steeds meer en beter te branden, maar ze schrok hier zo hevig van dat ze snel een paar handen zandkorrels op het vuur gooide dat daarna meteen doofde. Ze raapte de steen op maar liet hem direct weer vallen, want hij was nog zeer heet en ze brandde haar vingers, wat nu niet bepaald een prettig gevoel was.

Ze keek zoekend rond of er nog meer van die doorschijnende stenen in haar omgeving lagen, maar dat was niet zo dus nam ze de inmiddels afgekoelde steen mee naar haar grot en bekeek hem peinzend.

Was het een toversteen ?, dat zou zomaar kunnen, maar het enig bijzondere aan de steen dat zij kon zien was zijn doorzichtigheid.

Toen ze op zekere dag een heel eind was afgedwaald langs de kronkelende rivier, waarvan het water woest aan haar voorbij stroomde, zag ze langs de oever een afgeknapte boomstam zonder takken liggen.